

Verslag van een openbaar verhoor

De parlementaire enquêtecommissie Fraudebeleid en Dienstverlening heeft op 26 september 2023 **de heer El Bali** als getuige gehoord, die werd bijgestaan door de heer Boumanjal.

Voorzitter: Belhaj

Griffier: Abma-Mom

Aanwezige leden van de commissie: Aartsen, Azarkan, Belhaj, Maatoug, Van Nispen, Van Raan, Sylvana Simons en Slootweg.

Aanvang 10.15 uur.

De **voorzitter**:

Welkom bij de openbare verhoren van de parlementaire enquêtecommissie Fraudebeleid en Dienstverlening. Vandaag is alweer de elfde dag in de vierde week van in totaal vijf verhoorweken. Op deze dag zal de commissie één getuige horen en twee verhoren doen over het onderwerp kinderopvang en gastouderbureaus vanuit het perspectief van gedupeerden.

Ik verzoek de griffier om de eerste getuige van vandaag, de heer El Bali, naar binnen te leiden.

(De heer El Bali wordt binnengeleid door de griffier.)

De **voorzitter**:

Welkom, meneer El Bali. U wordt vandaag gehoord als getuige. Dit verhoor vindt plaats onder ede. U heeft ervoor gekozen de eed af te leggen. Ik verzoek u met de eed te bevestigen dat u de gehele waarheid en niets dan de waarheid zal zeggen.

(In handen van de voorzitter legt de heer El Bali de eed af.)

De **voorzitter**:

Dan staat u nu onder ede en mag u plaatsnemen.

Nogmaals goedemorgen, meneer El Bali. Ik heet u ditmaal van harte welkom namens de enquêtecommissie.

De heer **El Bali**:

Dank u wel.

De **voorzitter**:

Ik wil u vragen tijdens dit verhoor uw microfoon aan te laten staan. Dit verhoor zal worden afgenomen door de heer Aartsen en mijzelf. Voordat we gaan beginnen, wil ik vragen of alles duidelijk is.

De heer **El Bali**:

Ja, alles is duidelijk.

De **voorzitter**:

Hartstikke goed. Dan begin ik met het verhoor. Meneer El Bali, u bent vanaf 2008 directeur/eigenaar van gastouderbureau Amira Children. In dit verhoor willen we het met u hebben over uw gastouderbureau en de problemen die u met de dienst Toeslagen heeft ondervonden sinds 2008. Zoals ik al zei, bent u directeur/eigenaar van gastouderbureau Amira Children. Wanneer en door wie werd Amira Children opgericht?

De heer **El Bali**:

Poeh, dan moet ik even helemaal naar het begin, naar 2006. Mijn vrouw raakte geïnspireerd door haar eigen moeder, die al twintig jaar werkzaam was in de kinderopvang, en wilde graag ook iets in de kinderopvang beginnen. Die is zichzelf toen gaan oriënteren op de gastouderopvang, wat ertoe heeft geleid dat in 2007 Amira Children geboren werd. In die periode was ik zelf nog financieel adviseur. Ik kreeg toen op een gegeven moment heel veel financiële vraagstukken, zowel van vraagouders als van gastouders. Ik ondersteunde ze daarin en ik ondersteunde ook mijn vrouw met de bedrijfsvoering. Op een gegeven moment begon het bedrijf zodanig te groeien dat het wat makkelijker zou zijn als ik zou stoppen bij mijn werkgever en door zou gaan om samen met mijn vrouw het bedrijf door te pakken. Zo is Amira Children ontstaan.

De **voorzitter**:

Kunt u ook beschrijven wat voor diensten uw gastouderbureau verleent? Hoe zit dat in elkaar?

De heer **El Bali**:

Je brengt vraag en aanbod natuurlijk bij elkaar. Je hebt ouders die op zoek zijn naar kinderopvang voor hun kinderen. Iedereen was destijds natuurlijk voornamelijk bekend met het reguliere kinderdagverblijf. Gastouderopvang

begon op dat moment een beetje meer bekendheid te krijgen. Het was voornamelijk proberen om vraag en aanbod bij elkaar te brengen. Je had vrouwen die aan huis graag op andermans kinderen wilden passen, in hun eigen woning of in de woning van de ouders, en die bracht je dan bij elkaar.

De **voorzitter**:

Hoeveel vraagouders had uw gastouderbureau in 2008?

De heer **El Bali**:

In 2008, even uit mijn hoofd: hou het op 80.

De **voorzitter**:

En voor hoeveel kinderen faciliteerde u dan de opvang?

De heer **El Bali**:

Ja ... 140?

De **voorzitter**:

Oké. Hoe was het met uw onderneming gesteld in 2008?

De heer **El Bali**:

Voor 20 november 2008 was het hartstikke goed. Het ging heel erg goed. We moesten toen op een gegeven moment uitbreiden. We konden het niet meer alleen aan. Dus dat was wel mooi. Dan moet je op een gegeven moment sollicitatiegesprekken gaan voeren met nieuw personeel. Dat was wel spannend in die periode. Je was dus eigenlijk in de bloei van je bedrijf. Je was net aan het starten, je was aan het groeien, tot 20 november dan.

De **voorzitter**:

Wanneer merkte u voor het eerst dat er problemen waren met de Dienst Toeslagen?

De heer **El Bali**:

De Belastingdienst keert de kinderopvangtoeslag elke 20ste van de maand uit. In die periode hadden we ervoor gekozen dat de kinderopvangtoeslag rechtstreeks naar ons bankrekeningnummer werd overgemaakt. Dat was ook heel erg praktisch, gezien het feit dat gastouders dan ook op tijd betaald kregen. Die 20ste november 2008 kregen wij geen kinderopvangtoeslag binnen. Meestal wordt dat rond 12.00 uur gestort. Maar goed, je denkt: het zal misschien wat later gestort worden. Maar om 14.00 uur, 15.00 uur was er nog steeds niks, waardoor wij dus naar de Belastingdienst belden. De

Belastingdienst gaf aan dat het inmiddels was overgemaakt en dat het diezelfde dag nog binnen zou moeten komen.

De **voorzitter**:

Dat was ook iets wat gewoon mocht, dus dat die toeslag meteen aan jullie ...

De heer **El Bali**:

Ja, ja, ja. Dat mag tot de dag van vandaag nog steeds. Dat niet iets wat afwijkt van ...

De **voorzitter**:

Gewoon om het te begrijpen, inderdaad. En dat geld werd dan weer overgemaakt aan degenen die gastouder waren?

De heer **El Bali**:

Ja, klopt. Maar niet iedereen had die keuze. Je had ook ouders die er bijvoorbeeld voor kozen om de kinderopvangtoeslag op hun eigen rekening te ontvangen. Waarom? Omdat hun kinderen bijvoorbeeld deels naar een kinderdagverblijf gingen of naar een bso. Dan was het niet praktisch dat wij die kinderopvangtoeslag ontvingen, dus die ontvingen ze dan zelf op hun eigen rekening. Dan kregen ze gewoon van ons een factuur en op die manier konden wij dan hun gastouder betalen.

De **voorzitter**:

U merkte dus dat er problemen waren op het moment dat het geld dat u normaal gesproken op de 20ste overgemaakt kreeg en dat u dan weer overmaakte naar die gastouders, niet kwam?

De heer **El Bali**:

Ja.

De **voorzitter**:

Stelde de Dienst Toeslagen u op de hoogte van fraudeverdenking?

De heer **El Bali**:

Nee, helemaal niet. Nee. Het was dus zo dat wij die 20ste dat geld niet hebben ontvangen. De volgende dag dachten we: oké, dan is het misschien dit keer uitzonderlijk en wordt het de volgende dag uitgekeerd. Dat was ook niet het geval. Wij hadden een tweetal contacten binnen de Belastingdienst bij wie we terecht konden op het moment dat er bijvoorbeeld iets niet helemaal in orde was met de kinderopvangtoeslag of als iets net niet wilde

lopen. In die tijd kon je dat nog faxen naar een afdeling. Die persoon had ik dus even een fax toegestuurd, van: joh, moet je eens luisteren, we hebben de kinderopvangtoeslag tot op heden niet ontvangen; weet jij misschien wat er aan de hand is?

De **voorzitter**:

Ja, en even nog voor de helderheid: de toeslag die u dan ontving van die ouders, kwam dan op een bedrijfsrekening en niet op uw persoonlijke rekening?

De heer **El Bali**:

Uiteraard, uiteraard. Bij een stichting derdengelden nota bene. Dat kwam dus op een bankrekening terecht. Dat geld werd maar niet gestort, waardoor ik dus aan de bel ging trekken bij de Belastingdienst. Ik denk: ik pak het eventjes hogerop, bij het backoffice in plaats van dat ik naar de BelastingTelefoon bel. Want die zeiden continu tegen mij: het is al overgemaakt; u moet gewoon even geduld hebben. Zij gaven hetzelfde riedeltje aan: het is overgemaakt, dus u zult toch even moeten wachten. Nou, de derde dag kwam er niks binnen, de vierde dag kwam er niks binnen. We kregen telefoontjes binnen van verontruste ouders en gastouders, van: joh, weten jullie al wat meer, want het schijnt dat de betalingen nog niet zijn verwerkt. Het enige wat ik kon aangeven, was: we hebben nog niets ontvangen. Er waren klanten die zelf hadden gebeld naar de Belastingdienst en de Belastingdienst gaf hun dan de reactie: wij hebben het allang overgemaakt naar uw gastouderbureau; bij ons ligt het geld niet meer, dus u zult toch echt bij uw eigen gastouderbureau moeten zijn.

Daar is de ellende toen gestart, want toen was er opeens een bepaald wantrouwen naar ons bureau toe. Op een gegeven moment was het alweer een week verder, waren we twee weken verder en twee weken lang kregen al onze cliënten te horen van de Belastingdienst dat het geld wel was overgemaakt naar onze rekening. Ze gaven zelfs het bankrekeningnummer op ter bevestiging. In die tijd kon je het bankrekeningnummer opgeven en dan kon de Belastingdienst daar met ja of nee op antwoorden, van: ja, dat klopt; dat is de bankrekening waarnaar het geld is overgemaakt. En dan krijgen ze van ons te horen dat wij niks hebben ontvangen. Ja, wie moet je dan geloven? Is het de Belastingdienst of is het gastouderbureau Amira Children? Daardoor kwamen we op een gegeven moment in de clinch met meerdere ouders.

Toen kwam, ik denk ongeveer drie weken na de 20ste, de verlossende brief naar al onze cliënten toe waarin stond vermeld dat ons gastouderbureau werd verdacht van fraude en dat zij een onderzoek waren gestart.

De **voorzitter**:

Ja. We komen zo meteen nog op de brief.

De heer **El Bali**:

Ik loop vooruit op de feiten, hoor ik.

De **voorzitter**:

Wat zegt u?

De heer **El Bali**:

Ik zeg: ik loop vooruit op de feiten, hoor ik.

De **voorzitter**:

Geeft niet. Kwam de Dienst Toeslagen of de Fiscale Inlichtingen- en Opsporingsdienst, de FIOD, onderzoek bij u doen naar de fraudeverdenking? Want u werd dus uiteindelijk verdacht van fraude.

De heer **El Bali**:

Nee. Ik heb geen FIOD gezien, ik heb geen belastingambtenaar gezien. Ik heb helemaal niemand gezien.

De **voorzitter**:

Maar u werd wel verdacht van fraude? Nog even: hoe kwam u er nou achter dat u verdacht werd van fraude?

De heer **El Bali**:

Ik kreeg op een gegeven moment telefoontjes van boze cliënten en die gaven aan: joh, wat krijg ik nou, jullie worden verdacht van fraude. Ik zeg: ik weet helemaal van niks. "Ja, je kan maar beter open kaart spelen, Mohamed. Kennelijk loopt er een onderzoek naar je bureau." Ik zeg: ik weet helemaal niks van een onderzoek af, dus kom maar op met die brief. Toen kreeg ik meerdere cliënten bij mij aan de deur en die lieten mij die brief lezen. Dat was op dat moment voor ons echt schrikken, van: oké, wat staat hier nou? Dat we verdacht worden van fraude. "Loopt er een onderzoek naar uw bureau?" "Nee, helemaal niet." "Is de Belastingdienst bij jullie langs geweest of de FIOD of wat dan ook?" "Nee, helemaal niet." "Waar dat

vandaan komt? Ik weet het ook niet." Probeer dat maar te verkopen aan je cliënten.

De **voorzitter**:

Was dat moeilijk?

De heer **El Bali**:

Er waren gelukkig heel veel cliënten die wisten dat wij wel te goeder trouw waren. Dat was wel goed. Dat was een groot gedeelte, maar je houdt natuurlijk ook altijd een gedeelte over dat zoiets heeft van: waar rook is, is vuur.

De **voorzitter**:

We komen straks even verder te spreken over die ouders. Heeft u bij de Dienst Toeslagen om tekst en uitleg gevraagd toen u eenmaal doorhad, via uw klanten dan, dat u daarvan verdacht werd?

De heer **El Bali**:

Uiteraard.

De **voorzitter**:

Oké. En hoe zag dat eruit?

De heer **El Bali**:

Ik stuurde berichten aan de Belastingdienst, voornamelijk via de fax. In die tijd kon je eigenlijk alleen maar faxen naar de Belastingdienst of bellen. Dan vroeg ik dus om uitleg. Dan stelde ik een hele brief op, van: dit is wat mijn cliënten krijgen; graag wil ik weten waar het vandaan komt. Maar een reactie kreeg ik daar niet op.

De **voorzitter**:

Ik geef het woord aan de heer Aartsen.

De heer **Aartsen**:

Dank u wel. Meneer El Bali, goedemorgen. Ik wil graag met u naar het moment dat uw cliënten, de vraagouders, de brief kregen, 8 december 2008. Ik begreep uit het gesprek hiervoor dat u nog helemaal niets bekend was. U wist niet van de Belastingdienst wat er aan de hand was.

De heer **El Bali**:

Nee, helemaal niet.

De heer **Aartsen**:

Op 8 december 2008 ontvingen uw cliënten een brief van de Dienst Toeslagen waarin stond dat hun kinderopvangtoeslag werd stopgezet, omdat hun gastouderbureau, uw bureau dus, mogelijk betrokken was bij fraude. Wat stond er in die brief?

De heer **El Bali**:

O, daar vraagt u me wat. Samengevat stond erin: personen werkzaam bij uw gastouderbureau worden verdacht van fraude. Om dat verder te onderzoeken moesten die ouders ter controle stukken aanleveren en aan de hand van die stukken zou moeten blijken – dat is althans de conclusie die je zou kunnen trekken – of er sprake was van fraude of niet. Het was voor ons ook wel een geruststelling, zo van: o, dat regelen we wel even; wij weten dat wij niet frauderen en dat kunnen wij ook aantonen. Dan denk je: we tonen aan dat er niet is gefraudeerd, we leveren alles aan waar de Belastingdienst om vraagt en dan is alles weer koek en ei en kunnen we doorgaan.

De heer **Aartsen**:

Wat werd er van de ouders verwacht om aan te leveren bij de Belastingdienst?

De heer **El Bali**:

Een heleboel stukken. Wat weet ik daar nog van? Denk aan overeenkomsten, facturen, urenregistraties, loonstrookjes, jaaropgaves. Op een gegeven moment vroeg de Belastingdienst zelfs om verklaringen omtrent gedrag, maar goed, dat is in een later stadium. Dit soort stukken vroeg de Belastingdienst op.

De heer **Aartsen**:

U zei net: dat regelen we wel even.

De heer **El Bali**:

Ja, ik was een beetje te voorbarig. Het was wel grappig. Onze cliënten ontvingen ook een retourenvelop van A5-formaat, maar toen ik met de eerste cliënt bezig was, had de stapel stukken bijna de dikte van de voormalige gouden gids. Dat paste allemaal niet in dat envelopje.

De heer **Aartsen**:

Het waren dus zo veel stukken?

De heer **El Bali**:

Zo veel stukken waren het, ja, ja, ja.

De heer **Aartsen**:

Was er een lijstje of zo van wat er moest worden aangeleverd?

De heer **El Bali**:

Het was wel een lijstje van de Belastingdienst. Het was een heel A4'tje met allemaal stukken die ze wilden hebben. Die hebben we dus allemaal aangeleverd, per cliënt. Cliënten wisten niet hoe ze dat moesten aanleveren, hoe ze dat het beste konden doen.

De heer **Aartsen**:

U heeft geholpen destijds?

De heer **El Bali**:

We hebben zo goed als 99% van onze cliënten bijgestaan bij het aanleveren van de stukken.

De heer **Aartsen**:

U vertelde net ...

De heer **El Bali**:

Sorry?

De heer **Aartsen**:

U vertelde net dat u 80 cliënten had. Dat waren dus 80 gouden gidsen?

De heer **El Bali**:

Ja, dan kunt u nagaan hoe intensief dat is geweest in die tijd. Alles moest ook nog eens gerubriceerd worden per item, per bijlage, per bewijsstuk. Het moest ook nog allemaal ingescand worden, want dan heb je ook een digitaal dossier ervan. Dat moest dan worden opgestuurd naar de Belastingdienst en dan was het gewoon afwachten.

De heer **Aartsen**:

Was dat de enige keer dat de cliënten bewijsstukken moesten aanleveren?

De heer **El Bali**:

Nee, nee, nee. Bleef het daar maar bij. Toen alle stukken waren

aangeleverd, kregen ze een nieuwe brief van de Belastingdienst over nog andere bewijsstukken die aangeleverd moesten worden.

De heer **Aartsen**:
Daarbovenop?

De heer **El Bali**:

Ja. Daarbovenop wilde de Belastingdienst opeens alle verklaringen omtrent gedrag zien van de gastouders. Daar heeft een vraagouder niks mee te maken. Sowieso is dat niet het inspectiedomein van de Belastingdienst. De Belastingdienst heeft daar helemaal niks mee te maken. Dat is het inspectiedomein van de GGD. De GGD moet erop toezien dat een gastouder over een vog beschikt. Dus wat de Belastingdienst daarmee wilde doen? Dat konden we ook wel aanleveren, al was het voor ons de vraag wat ze daarmee wilden. Maar goed, we hadden destijds nog de opvatting dat je beter maar kunt meewerken; dat is de kortste route. "Lever de stukken maar aan waar ze om vragen, dan zijn we er zo snel mogelijk vanaf." Maar ja, helaas waren er een aantal vraagouders die helemaal geen contact meer hadden met een gastouder. Gastouders waren bijvoorbeeld verhuisd, zodat ze daar geen contactgegevens meer van hadden. Dan was het lastig om aan een verklaring omtrent het gedrag te komen.

De heer **Aartsen**:
Was het gebruikelijk dat de vraagouders om een vog werd gevraagd?

De heer **El Bali**:

Nee, nee, nooit. Daar hebben ouders sowieso niks mee te maken. De Belastingdienst had die stukken bij wijze van spreken bij ons moeten kunnen opvragen, net zoals de GGD dat bij ons toetst.

De heer **Aartsen**:
Hoelang heeft dat onderzoek ongeveer geduurd?

De heer **El Bali**:

Het onderzoek heeft zeker tot aan de zomervakantie geduurd.

De heer **Aartsen**:
Ruim een halfjaar.

De heer **El Bali**:

Ja, zoiets. De Belastingdienst heeft toch wel een vreemd moment uitgekozen

om iedereen een afwijzingsbrief toe te sturen, namelijk in de zomervakantie. Daarin stond vermeld dat er om stukken was gevraagd en dat niet was aangeleverd waar de Belastingdienst om had gevraagd, waardoor niet gecontroleerd kon worden of men recht had op kindertoeslag of niet en dat dus de ontvangen kinderopvangtoeslag volledig moest worden terugbetaald.

De heer **Aartsen**:

Ja, daar komen we zo nog even op. Tot slot. Het duurde dus een halfjaar voordat er bericht kwam van de Belastingdienst. Al die tijd was de kinderopvangtoeslag stopgezet?

De heer **El Bali**:

Al die tijd was de kinderopvangtoeslag stopgezet, ja. Ik moet weer even terug. Ons bankrekeningnummer was namelijk geblokkeerd. Er kwam dus geen kinderopvangtoeslag meer op ons bankrekeningnummer binnen. Ongeveer drie maanden later hebben we voor al onze cliënten het bankrekeningnummer voor de kinderopvangtoeslag gewijzigd. Via dat andere bankrekeningnummer kwam het toen weer wel binnen. Toen wisten wij: oké, dat ene bankrekeningnummer is geblokkeerd, maar dat andere niet. Daar ontvingen wij dus wel de kinderopvangtoeslag op. Cliënten hebben dus een paar maanden zonder kinderopvangtoeslag gezeten, maar vanaf het moment dat wij het op dat andere bankrekeningnummer gestort kregen, kwam de kinderopvangtoeslag weer wel binnen. Vanaf de zomer werd het weer volledig geblokkeerd per bsn-nummer bij de Belastingdienst en ontvingen de ouders helemaal geen kinderopvangtoeslag meer. Sterker nog, ze kregen nog een terugvordering erbovenop.

De heer **Aartsen**:

Uw cliënten hebben vervolgens met uw hulp de stukken naar de Belastingdienst gestuurd. Wat gebeurde er toen?

De heer **El Bali**:

Ja, dat is ook nog een heel verhaal. Je dacht: oké, ik stuur ze al die stukken wel toe. De Belastingdienst gaf op een gegeven moment bij een heleboel cliënten aan niets te hebben ontvangen. Ze belden er namelijk achteraan, van: zijn de stukken goed binnengekomen, zijn ze al verwerkt, hoever zijn jullie ermee? Maar de Belastingdienst gaf aan niets te hebben ontvangen. Op deze manier hebben meerdere cliënten de zeswekentermijn overschreden. Je moest binnen een termijn van zes weken reageren.

De heer **Aartsen**:

Uw cliënten stuurden die stukken eerst per reguliere post?

De heer **El Bali**:

Je hebt verder geen andere mogelijkheid dan het per post toe te sturen. Op een gegeven moment verstuurd we de stukken aangetekend. Alle stukken werden aangetekend verstuurd en ondanks dat ze aangetekend werden verstuurd, gaf de Belastingdienst nog steeds aan niks te hebben ontvangen.

De heer **Aartsen**:

De Belastingdienst gaf aan: we hebben niks ontvangen.

De heer **El Bali**:

Ja.

De heer **Aartsen**:

Gebeurde dat bij één cliënt, bij twee cliënten?

De heer **El Bali**:

Nee, nee, nee. Ik zou zeggen dat de Belastingdienst van zeker 30% van alle aangetekende stukken aangaf dat de stukken niet waren aangekomen. Het enige wat ze dan deden, was de schuld doorschuiven, in eerste instantie naar de burger. Maar als wij dan aangaven dat de stukken aangetekend verstuurd waren – al die bewijsjes van aangetekende verzending kopieerde ik en bewaarde ik in ons digitale dossier; ik gaf ze ook de cliënt mee en ik stuurde ze na naar de Belastingdienst – dan gaven ze aan: dan moet er iets mis zijn gegaan met het inscannen in Heerlen. Dat was dan hun argument. Maar ja, daar was de burger niet mee geholpen. Die moest dan weer opnieuw alle stukken aanleveren. Toen wij onze cliënten gingen helpen om ook nog eens al die andere stukken aan te leveren, maakten we van elk dossier twee dossiers, dus twee exemplaren.

De heer **Aartsen**:

Twee keer de gouden gids.

De heer **El Bali**:

Juist. Twee gouden gidsen kregen ze mee naar huis. Een moesten ze bewaren. Ik gaf dan aan: ga er maar van uit dat de kans 50% is dat de Belastingdienst aangeeft niets te hebben ontvangen. Dan hoefden ze niet weer naar mij toe te komen en moest ik niet weer heel veel uren reserveren om het allemaal in orde te maken. Dus meteen twee exemplaren; "geeft de

Belastingdienst aan dat ze niks hebben ontvangen, dan stuur je dit exemplaar nog even na".

De heer **Aartsen**:

Wat zei de Belastingdienst als u aankwam met zo'n PostNL ... of wat was het destijds ...

De heer **El Bali**:

Niks. Er was eigenlijk helemaal geen contact met de Belastingdienst, totaal niet. Je stuurde stukken naar een organisatie toe, maar er was niemand met wie je daarover kon sparren of communiceren. Het was niet zo van "dit is wat we hebben ontvangen; zou je misschien ook nog dit kunnen aanleveren en dan maken we het verder in orde" of wat dan ook. Je was volledig afhankelijk van een schim.

De heer **Aartsen**:

Wat waren nou de gevolgen van het kwijtraken van die stukken door de Belastingdienst voor uw cliënten of voor uw bureau?

De heer **El Bali**:

Dat betekent dus een afwijzing. Als er geen stukken zijn, kan er ook niet geoordeeld worden of er recht is op kinderopvangtoeslag volgens de Belastingdienst. Dat betekent dus dat de volledige kinderopvangtoeslag teruggevorderd werd.

De heer **Aartsen**:

Terwijl mensen wel ...

De heer **El Bali**:

Terwijl mensen wel alle stukken hebben aangeleverd, met alle aangetekende bewijsstukken, die ik tot op de dag van vandaag nog steeds heb bewaard.

De heer **Aartsen**:

En toch zei de Belastingdienst ...

De heer **El Bali**:

Toch zei de Belastingdienst: we hebben niks ontvangen.

De heer **Aartsen**:

Ik geef graag het woord aan mijn collega Belhaj.

De **voorzitter**:

Ik wil toch nog één stapje terug. U werd verdacht van fraude, maar de toeslagen van de ouders werden stopgezet.

De heer **El Bali**:

Ja.

De **voorzitter**:

Kunt u daar nog iets meer over vertellen?

De heer **El Bali**:

Ja, wat zou ik daarover kunnen vertellen?

De **voorzitter**:

Wist u in die tijd waarom dat was? De toeslagen van die ouders kunnen ook losstaan van een verdenking van fraude.

De heer **El Bali**:

Het enige waar ik aan dacht, was: er is gewoon sprake van een misverstand. Ik probeerde dat aan de kaak te stellen bij de Belastingdienst, maar ik heb daar geen ingang. Je kunt niet even bij de Belastingdienst aanbellen en aangeven: joh, waar zijn jullie nou helemaal mee bezig? Dus ik kon mijn onschuld, onze onschuld, niet bewijzen. Het enige wat je kon doen, was brandjes blussen. Dat is dus gewoon ervoor zorgen dat al je cliënten alle stukken aanleveren en dat er dan ergens misschien iemand bij de Belastingdienst al die stukken nakijkt en denkt: nou, we zien dat dit bureau wel te goeder trouw is; we gooien alle kinderopvangtoeslagen en bankrekeningen weer open en het kan weer doorgaan zoals voorheen.

De **voorzitter**:

Ja. Misschien is het nog even goed om te vermelden dat u geen fraudeur was.

De heer **El Bali**:

Nee, ik was geen fraudeur.

De **voorzitter**:

Voordat we daar pas aan het einde op komen. Misschien kunt u daar nog even iets over zeggen. U werd verdacht van fraude – ik ga even een sprong maken – maar uiteindelijk is geoordeeld dat u geen fraudeur was.

De heer **El Bali**:

Juist, juist, juist.

De **voorzitter**:

Oké. U vertelde al eerder dat u in 2008 niet begreep waarom uw gastouderbureau werd verdacht van fraude. Heeft u in de loop van de tijd aanwijzingen gekregen over waar de verdenking op gebaseerd was?

De heer **El Bali**:

Ja ... Ons cliëntenbestand bestond voor 80% uit allochtonen, om het zo maar te noemen. Ik vind het een verschrikkelijk woord om te zeggen, maar het waren geen autochtone Nederlanders dus. Cliënten werden op een gegeven moment ook opgeroepen door de Belastingdienst voor een hoorzitting. Ik heb al mijn cliënten beloofd dat ik bij elke hoorzitting aanwezig zou zijn en dat ik ze erbij zou ondersteunen. Dus ik ging met hen mee in het hol van de leeuw, ook om mijn onschuld te bewijzen naar mijn cliënten en te laten zien dat we echt niks te verbergen hebben. En ik wilde dat gesprek met de Belastingdienst weleens aangaan, want op die manier kon ik dan ook bij de Belastingdienst binnenkomen. Zo kon ik dat gesprek voeren met die ene ambtenaar die dat onderzoek aan het verrichten was. Die hoorzittingen waren achter elkaar aan en het viel mij op dat het toch allemaal mensen waren die op mij leken. Het was geen Fleur of Henk, maar het waren allemaal Fatima's en Achmeds die daar stonden te wachten. Dus dat was een begin van dat mijn haren toch wel een beetje overeind gingen staan en ik het toch een beetje verdacht vond. Dan heb ik het over mensen die dus niet vanuit mijn bureau kwamen.

De **voorzitter**:

Maar mijn vraag ging ook nog over het volgende. U werd aangemerkt als fraudeur. U kreeg geen informatie over waar dat op gebaseerd was. Ontstond dat ook niet in de loop van de tijd? Wanneer kwam u er nou achter waarom u was aangemerkt als fraudeur?

De heer **El Bali**:

Op een gegeven moment kwam ik een krantenartikel tegen van De Telegraaf waarin stond vermeld dat 1.800 allochtonen verdacht werden van fraude. Ik dacht: wow, oké. Het bleek dat wij dus ook onder die 1.800 werden geschaard. Zo kwam je dan bijvoorbeeld op bijeenkomsten van de GGD allemaal concullega's tegen. Daar ga je mee in gesprek en dan vraag je of er iets bekend is met betrekking tot de onderzoeken van de Belastingdienst. Die kenden ze helemaal niet. Ze wisten het niet. "Is er niet één cliënt ...?" Er

zaten ook een paar concullega's tussen die wel een behoorlijk cliëntenbestand hadden en er was niet één die zo'n brief had gekregen. Er was toen ook nog een ander bureau dat werd gerund door een allochtone dame, om het zo maar te noemen. Haar vroeg ik het ook. Fluisterend zei ze: o, heb jij dat probleem ook? Ik zeg: ja. Het bleek dat zij en ik in hetzelfde schuitje zaten.

De **voorzitter**:

Waarom was het fluisterend?

De heer **El Bali**:

Je schaamde je ervoor, want iedereen had toen het idee: "Oké, het is de Belastingdienst. We hebben het hier over een overheidsinstantie. Die gaat niet zomaar ergens naar binnen. Daar moet een aanleiding voor zijn." Die gedachte leeft nog steeds onder de mensen: als de Belastingdienst of in ieder geval een overheidsinstantie ergens een onderzoek start, dan moet er iets zijn; waar rook is, is vuur. Daar schaamde je je voor, want je durfde natuurlijk niet naar buiten te brengen dat er een onderzoek was gestart naar je bureau. Dus dat probeerde je zo veel mogelijk onder de tafel te houden.

De **voorzitter**:

Denkt u dat dat bij meer mensen speelde? We hebben het natuurlijk ook vaak gehad over wanneer zichtbaar werd hoeveel mensen aangemerkt waren als fraudeur. Denkt u dat schaamte daar een rol in heeft gespeeld?

De heer **El Bali**:

Jazeker, want op een gegeven moment kom je natuurlijk ook op feestjes terecht. Je komt op bijeenkomsten terecht. Je komt mensen tegen. Die vragen je dan weleens: "Joh, wat voor werk doe je?" "Ik heb een gastouderbureau." "O, een gastouderbureau!" En dan vertellen ze de problemen die zij hebben ervaren vanuit hun gastouderbureau. Dan trok ik voor mezelf de conclusie: ik heb Rachid tegenover me staan en die is aangesloten bij een gastouderbureau dat kennelijk ook gerund wordt door iemand met een allochtone tint. Dus op een gegeven moment werd het voor mij verdacht dat het alleen maar dat soort bureaus waren waarvan de ouders onderhevig waren aan een belastingonderzoek. Maar goed, dat was destijds alleen nog maar een gevoel, dus nog niet echt honderd procent een bevestiging.

De **voorzitter**:

Had u een vermoeden waarom juist uw cliënten werden geselecteerd voor extra toezicht?

De heer **El Bali**:

Nee, nee, totaal niet. Kijk, zou er misschien een keer iets verkeerd zijn gedaan, zou er misschien een toeslag verkeerd zijn aangevraagd of weet ik het ... Ik zou het niet kunnen bedenken. Als wij opeens een contante opname zouden hebben gedaan van een flink bedrag of wat dan ook, of iets dergelijks dat ertoe zou kunnen leiden dat er ergens een signaal moet zijn afgegaan bij de Belastingdienst van: hé, hier is iets niet pluis; dit moeten we even uitzoeken ... Maar dat was dus helemaal niet zo. Het was niet eens zo dat onze cliënten een foutje hebben gemaakt, onbewust of bewust. Dat was helemaal niet zo. Er is totaal geen aanleiding geweest voor de Belastingdienst om een onderzoek naar ons te starten.

De **voorzitter**:

Op een gegeven moment krijgt u een aanwijzing waarom wellicht cliënten van u geselecteerd zijn. Kunt u daar iets over vertellen?

De heer **El Bali**:

U moet me even helpen.

De **voorzitter**:

Heeft u een aanwijzing gekregen van iemand waarom uw cliënten ...

De heer **El Bali**:

Ah, oké, dat bedoelt u met "aanwijzing". Dat klopt, ja. Op een gegeven moment, als je zo veel belt met de Belastingdienst, zit er altijd wel iemand tussen die met je te doen heeft. Met die persoon hadden we op een gegeven moment een klik en we belden wat vaker met elkaar. Ik kreeg toen op een gegeven moment zijn privételefoonnummer. Hij vertelde me: Mohamed, ik zal even open kaart met je spelen. Hij zei: binnen de Belastingdienst worden alleen maar – of hou het op 90% – mensen gecontroleerd met een dubbele nationaliteit.

De **voorzitter**:

Wat heeft u daar vervolgens mee gedaan, toen u daarachter kwam? Wat dacht u toen?

De heer **El Bali**:

Op een gegeven moment heeft dat bevestigd wat ik zelf op een gegeven moment ook had geconcludeerd. Wat kun je ermee doen? Je kan er eigenlijk heel weinig mee. Je kan er hooguit met je cliënten over praten en dan aangeven: het heeft er puur mee te maken dat je een dubbele nationaliteit hebt. Maar voor de rest: bij wie moet je daarmee aan komen zetten? Je wordt namelijk voor gek verklaard. Dan word je weer in zo'n hoek gedrukt. "Ah, het is weer zo iemand die de discriminatiekaart trekt." Snap je? Ik had juist vanuit mijn jeugd geleerd dat niet te doen.

De **voorzitter**:

Waarom niet?

De heer **El Bali**:

Nou ja, dan sta je eigenlijk al 1-0 achter. Op het moment dat jou iets niet aanstaat of je een beetje wordt tegengewerkt of er misschien sprake is van een onderzoek, meteen de discriminatiekaart trekken moet je gewoon niet doen. Met die gedachte gooide ik het destijds, als mij gevraagd werd waar het mee te maken heeft, alleen maar op: ik weet het niet; we zullen het onderzoek moeten afwachten. En dan waren er mensen met wie je dat wel kon bespreken en tegen wie je kon zeggen: het heeft gewoon ermee te maken dat we een dubbele nationaliteit hebben, that's it.

De **voorzitter**:

We willen het nu met u hebben over de eigen bijdrage van de vraagouders en de alles-of-nietsbenadering van de Dienst Toeslagen. Kunt u kort uitleggen wat volgens u de alles-of-nietsbenadering inhoudt?

De heer **El Bali**:

Kort? Daar vraagt u me wat.

De **voorzitter**:

U mag het ook wat langer doen, hoor. U bent al heel kort.

De heer **El Bali**:

Oké. Ik hoop niet dat ik te technisch word.

De **voorzitter**:

Ik kan het aan.

De heer **El Bali**:

Oké, is goed. Ik ga het even uitleggen. Stel dat de totale kinderopvangkosten €1.000 bedragen. Dan geef je aan de Belastingdienst aan: mijn kosten bedragen €1.000. Dus: ik betaal €1.000 aan kinderopvangkosten, hoeveel vergoeding kan ik daarop krijgen? De Belastingdienst checkt dan het inkomen van het gezin en geeft dan aan: aan de hand van uw inkomen heeft u recht op, stel, 80% vergoeding van de totale kosten. Dan krijg je van die €1.000 dus €800 vergoed. Dan blijft er dus een stukje over: €200. Die €200 is de eigen bijdrage. Wat heeft de Belastingdienst op een gegeven moment gedaan? De Belastingdienst heeft om allemaal betaalbewijzen gevraagd en wil dus van al die ouders zien dat zij dus die volledige €1.000 hebben betaald. Mochten ze bijvoorbeeld maar €800 hebben betaald, dus de volledige kinderopvangtoeslag, wat dus blijkt uit het bankafschrift, maar die €200 bijvoorbeeld niet of misschien €100 minder of €50 minder, dan gaf de Belastingdienst aan: "Oké, omdat u die eigen bijdrage niet heeft betaald, heeft u dus kennelijk geen kosten gemaakt. U had kosten moeten maken, want onze kinderopvangtoeslag valt niet onder uw kosten. Uw eigen bijdrage zijn uw kosten en omdat u die niet heeft betaald, zult u het volledige bedrag terug moeten betalen."

De **voorzitter**:

Gebeurde het dan vaak dat mensen hun eigen bijdrage niet betaalden?

De heer **El Bali**:

Nou nee, dat niet. Maar je hebt natuurlijk weleens wijzigingen die gebeuren gedurende het jaar. Kind komt erbij, kind komt eraf. Het kan dus weleens voorkomen, ook omdat de Belastingdienst een maand vooruitbetaalt, dat misschien aan het einde van het jaar blijkt dat er net iets te weinig is betaald of net iets te veel is betaald, waardoor wij dan bijvoorbeeld een bedrag terugstorten. Dan stuur je een factuur naar de ouder toe: dit bedrag moet nog even nabetaald worden. Of juist andersom, naar de gastouder: dit bedrag moet nog even teruggestort worden. Of dat wordt dan weer verrekend in het jaar erop. Maar of er sprake van is geweest van dat de eigen bijdrage niet betaald is? Daar zou ik eigenlijk nee op willen antwoorden.

De **voorzitter**:

Dus het gaat om administratieve verschuivingen die niet helemaal parallel liepen met de maanden van de betalingen. Kan ik het zo zeggen?

De heer **El Bali**:

Als je het op de maand precies wilt bekijken, bedoelt u?

De **voorzitter**:

Ja.

De heer **El Bali**:

Ja, dat zou kunnen. Maar ga er maar gewoon vanuit dat de meeste mensen wel gewoon die eigen bijdrage betaalden.

De **voorzitter**:

We hadden het over de alles-of-nietsbenadering. Mensen betaalden wel die eigen bijdrage en vervolgens moest – dat gaf u aan – als daar een foutje in zat, alles terugbetaald worden.

De heer **El Bali**:

Ja, klopt. Op een gegeven moment zaten we zo streng op die eigen bijdrage dat wij de uitbetaling zelfs blokkeerden als wij die eigen bijdrage niet binnenkregen. Zo streng zagen we daarop toe op een gegeven moment, omdat wij niet het risico wilden lopen dat onze cliënten daarmee in de problemen zouden komen. We hadden dus echt een waterdicht systeem daarin.

Er was, om maar een voorbeeld te noemen, een cliënt die van de afgelopen vijf jaar stukken moest aanleveren. Zij had dan in een bepaald jaar iets van €25.000 aan kosten gemaakt en iets van €5.000 aan eigen bijdrage betaald, maar ze had voor dat ene jaar, bleek dus achteraf, €220 te weinig betaald of zo. Ze had dus al €5.000 betaald, wat eigenlijk al veel te veel was. Waarom? De Belastingdienst hield een deel van haar kinderopvangtoeslag in vanwege een zogenaamde terugvordering van de jaren daarvoor, waardoor zij dus een hogere eigen bijdrage had. Ze betaalde dus eigenlijk al veel meer dan ze had moeten betalen. Maar ondanks dat kwam ze dus die €220 tekort, waardoor de Belastingdienst heeft aangegeven: oké, dan moet je die volledige €25.000 terugbetalen. Dus zo ver ging de Belastingdienst.

Sterker nog, de Belastingdienst eiste dan dat de kinderopvangtoeslag of die eigen bijdrage ... Stel dat je in 2014 die kinderopvangtoeslag had ontvangen. Dan moest je de volledige eigen bijdrage van 2014, van dat jaar, hebben afgesloten voor het einde van februari van het jaar erop. Dus voor 28 februari van 2015 moest je dan die eigen bijdrage hebben betaald. In haar geval had zij die €220 wel betaald, maar, uit mijn hoofd, op 8 of 12 maart.

Die was dus wel betaald. Het onderzoek had veel later plaatsgevonden. De Belastingdienst gaf aan: "O, wacht even. U heeft die €220 weliswaar betaald, maar na 28 februari." Ze had 'm ergens op 8 of 12 maart betaald, dus de volledige kinderopvangtoeslag werd teruggevorderd. Dus even terugkomend op mijn verhaal: die eigen bijdrage, dat stukje tekort, was wel betaald, maar was volgens de Belastingdienst net een week te laat. En dat was voor hen reden genoeg om de volledige kinderopvangtoeslag terug te vorderen.

De **voorzitter**:

Dit is een voorbeeld dat u noemt. Was dit ook een van de ouders die bij uw gastouderbureau was aangesloten?

De heer **El Bali**:

Dit is mijn cliënt geweest, ja. Ik heb haar hierin bijgestaan vanaf dag één.

De **voorzitter**:

In welk jaar was dat ongeveer? Weet u dat nog?

De heer **El Bali**:

Het jaar dat werd teruggevorderd, bedoel je?

De **voorzitter**:

Dat deze zaak speelde en dat u haar ondersteunde?

De heer **El Bali**:

Wat moet ik zeggen? Ik denk 2016 of 2015.

De **voorzitter**:

Oké. Dus niet al in het begin van 2008?

De heer **El Bali**:

Nee, nee. Ik ben alweer acht jaar naar voren. De Belastingdienst zal het vast en zeker wel helemaal helder hebben.

De **voorzitter**:

Maar u vertelt nogal wat. Mensen moeten dan dat hele grote bedrag terugbetalen. U kende deze mensen en u adviseerde ze. Wat betekende dat voor een ouder, of ze nou alleenstaand waren of met z'n tweeën, en die kinderen?

De heer **El Bali**:

Dit was toevallig een alleenstaande moeder met drie kinderen. En ja, je hele wereld stort in. Hoe ga je dat terugbetalen, met alle gevolgen van dien? Je had er cliënten tussen die probeerden om van alles en nog wat te lenen bij familieleden en kennissen om dat bedrag maar terug te betalen. Er waren anderen die geen mogelijkheid hadden om terug te betalen, dus dan werd alles teruggevorderd door de Belastingdienst. Auto's werden in beslag genomen. Woningen werden verkocht, zwaar onder de prijs. Ja, dat had een flinke impact op onze cliënten.

De **voorzitter**:

Die mensen zaten dan tegenover u in uw kantoortje. U probeerde ze dan te helpen.

De heer **El Bali**:

Ja. Je kijkt zo'n moeder aan van wie de woning net verkocht is voor €40.000 onder de marktprijs, die dan ook nog eens opgescheept blijft met een schuld aan de bank en aan de Belastingdienst. Ja, wat moet je daarop zeggen? Wat kun je doen?

De **voorzitter**:

Die alles-of-nietsbenadering startte eigenlijk al in 2011. Had u nou het idee dat die ouders konden praten, naast met u, over wat er aan de hand was?

De heer **El Bali**:

Met wie erover konden praten?

De **voorzitter**:

Had u het gevoel dat mensen ook met andere mensen konden praten over wat er ...

De heer **El Bali**:

Nee, nee, nee, nee, nee. Want er heerst een schaamtecultuur, hè.

De **voorzitter**:

Wat is dat?

De heer **El Bali**:

Sorry?

De **voorzitter**:

Wat is dat, een schaamtecultuur?

De heer **El Bali**:

Soms sprak ik weleens mensen. Als ze dan op een gegeven moment vroegen wat voor werk ik deed en ik zei dat ik een gastouderbureau had, kon ik aan hun schrikreactie meestal al zien: oké, waarschijnlijk hebben zij ook problemen met de kinderopvangtoeslag. Dat durfden ze dan niet te zeggen, maar dan vroeg ik er zelf om. Dan gaven ze aan: o nee, daar heb ik ook weleens gebruik van gemaakt, daar heb ik ook in het verleden gebruik van gemaakt. Als ik het dan probeerde uit te leggen – de meeste mensen kennen het concept gastouderopvang niet, dus ga je het proberen uit te leggen – dan zeiden ze: ja, nee, ik ken het al, ik heb er ook gebruik van gemaakt. En als ik een Fatima tegenover me had staan die aangaf "ik heb er ook eerder gebruik van gemaakt" en ik vroeg "heb jij ook een terugvordering gehad van de Belastingdienst?" keek ze me aan en zei ze: ja, dat klopt. Op een gegeven moment wist je bij negen van de tien gewoon dat er een terugvordering had plaatsgevonden bij deze mensen.

De **voorzitter**:

Wat deed dat met mensen, als u dat vroeg en mensen eindelijk dat verhaal aan u konden vertellen?

De heer **El Bali**:

Op een gegeven moment vroeg ik mensen dan: wat heeft dat met je gedaan? Veel mensen, voornamelijk dames, bastten dan in tranen uit en vertelden dan bijvoorbeeld dat ze op een gegeven moment naar de voedselbank toe moesten en dat ze dat allemaal verborgen hielden voor de rest van de familie. Niemand mocht daar wat van weten. Het is voor hen ook heel erg moeilijk om bij andere mensen aan te kloppen. Heel veel mensen kregen ook de vinger naar zich gewezen door eigen familieleden: dan moet je vast en zeker wel iets fouts hebben gedaan, want de Belastingdienst doet dit niet zomaar. Dat is dus het vertrouwen dat iedereen altijd heeft in de Belastingdienst: "Joh, er moet een aanleiding zijn geweest. Je zal vast en zeker wel iets fout hebben gedaan. Al heb je het onbewust gedaan, maar er moet iets zijn geweest waardoor je dus alles hebt terug moeten betalen."

De **voorzitter**:

Had u zelf het idee: ik neem eens contact op met een willekeurige politicus van "dit kan toch niet waar zijn"?

De heer **El Bali**:

Ik ben toen bij de Ombudsman gaan aankloppen. Daar heb ik toen heel veel contact mee gehad. Dat heeft heel erg lang geduurd. Die zijn toen een onderzoek gestart en daar is toen uiteindelijk een rapport uit gekomen. Maar goed, dat rapport tikte de Belastingdienst ook niet echt op hun vingers. Dat was een rapport waar we niet echt wat mee konden doen.

De **voorzitter**:

We spreken hier natuurlijk ook met veel politici. We doen onderzoek naar de rol van de Tweede Kamer en we spreken ook met mensen die in een kabinet hebben gezeten. Als er dingen misgaan in de samenleving, dan komen die berichten weleens terecht bij degenen die daarover gaan: de politiek. Maar was dat voor veel mensen geen optie? Of had dat weer te maken met het idee dat als de Belastingdienst zegt dat je iets fout hebt gedaan, je gewoon iets fout hebt gedaan?

De heer **El Bali**:

Nou, dat niet alleen. Mensen hebben dat netwerk niet. Je moet wel een netwerk hebben bij wie je terechtkunt. Zelf had ik ook niet een groot netwerk dat tot aan de politiek gaat. Dat had ik destijds niet. Dus bij wie moet je je beklag doen? Ik ben op een gegeven moment aangifte gaan doen bij ... Ik weet even niet meer hoe het heet. Het is een bureau waarbij je discriminatie kunt melden. Het is dat meldpunt. Misschien weet u hoe dat heette of nog steeds heet?

De **voorzitter**:

Ik hoopte dat u dat niet zou vragen. Het is het College van ... Nou, ik kom er zo op.

De heer **El Bali**:

Het was in ieder geval dat college. Die hebben dat toen allemaal opgenomen. Ik heb ze het verhaal verteld en verteld waarom ik dacht dat er sprake was van discriminatie. Ik heb ze dus eigenlijk het hele verhaal verteld. Maar daar heb ik nooit een reactie op gekregen. Dus ja, bij wie kun je dan verder terecht?

De **voorzitter**:

Hebben de ouders bezwaar ingediend tegen het terugvorderen van de toeslag vanwege de alles-of-nietsbenadering?

De heer **El Bali**:
Uiteraard. Allemaal.

De **voorzitter**:
En wat was daarvan het resultaat?

De heer **El Bali**:
Alsnog terugbetalen. Ik moet zeggen: er zaten wel cliënten tussen van wie de Belastingdienst de stukken wel allemaal heeft goedgekeurd. En het is voor mij ook nog steeds de vraag waarom dat was. Maar dat waren voornamelijk cliënten die meer in de beginfase zaten. Het leek erop dat de Belastingdienst ook nog een beetje zoekende was. Vlak voor 2011 werden heel veel stukken wel goedgekeurd, waardoor de kinderopvangtoeslag wel weer doorliep. Dus de kinderopvangtoeslag van die mensen werd dan weer hersteld. Dan kregen ze ook een bevestiging dat uit onderzoek was gebleken dat zij wel voldeden aan de eisen. Maar ze waren nog geen jaar later weer onderhevig aan een nieuw onderzoek. Dan moesten er dus weer opnieuw stukken worden aangeleverd en vaak ook stukken met betrekking tot datzelfde jaar. En ook nog eens van cliënten die nog moesten starten. Dus dan had je een cliënt die bijvoorbeeld op 1 maart 2009 startte. Dan blokkeerde de Belastingdienst de aanvraag van die cliënt. Daar kwam je dus ongeveer acht weken later achter, want de Belastingdienst geeft aan dat ze er acht weken over mogen doen om een nieuwe aanvraag in behandeling te nemen. Dus dan kwam je er later achter dat die aanvraag in de uitworp terecht was gekomen, zoals de Belastingdienst dat noemt. Dan werd die aanvraag dus helemaal niet in behandeling genomen, omdat eerst alle stukken moesten worden aangeleverd.

Maar dan waren we op een gegeven moment alweer vier maanden verder en dan zei de Belastingdienst: we willen vanaf dag één de contracten, de loonstrookjes en noem maar op hebben – dus de hele mikmak – én betalingsbewijzen. Ze wilden dus ook nog eens bewijzen hebben over de periode dat er geen betalingen vanuit de Belastingdienst hadden plaatsgevonden. En die hadden de mensen dan niet. Want die zaten te wachten op de kinderopvangtoeslag. De gastouder had dan geduld en zei: oké, we wachten gewoon tot de kinderopvangtoeslag wordt gestort en dan krijgen we het met terugwerkende kracht wel uitbetaald. Dus de gastouder verrichte alvast de werkzaamheden, de ouder was in afwachting en de Belastingdienst gaf dan op een gegeven moment aan: omdat u over die periode niet aan kunt tonen dat u betalingen heeft verricht, heeft u geen recht op kindertoeslag. Dat is dus het kip-eiverhaal. Dan kwam de

kinderopvangtoeslag over die periode te vervallen en moesten ze dus een nieuwe aanvraag doen. En toen kwam de Belastingdienst naderhand met het idee: nou, de eigen bijdrage moet dan ieder geval betaald zijn. Dus dan hadden ze bedacht dat mensen in ieder geval wel de eigen bijdrage moesten betalen.

De **voorzitter**:

Hadden al uw cliënten daadwerkelijk de eigen bijdrage niet voldaan? Of diegenen die dan aangemerkt werden als mensen die alles terug moesten betalen?

De heer **El Bali**:

Neenee. Iedereen kon het aantonen. Iedereen kon aantonen dat de eigen bijdrage was voldaan.

De **voorzitter**:

Voor ik het woord aan de heer Aartsen geef: de instantie waar u naartoe bent geweest, heette inderdaad in die tijd de Commissie Gelijke Behandeling. Ik geef het woord aan de heer Aartsen.

De heer **Aartsen**:

Dank u wel. Ik wil het graag met u hebben over de controles en inspecties van de GGD. De GGD is in Nederland de partij die controleert en toeziet op de kwaliteit van de kinderopvang en de gastouderbureaus. Heeft u ook controles gehad of krijgt u controles van de GGD?

De heer **El Bali**:

Ja, wij krijgen jaarlijks een inspectie van de GGD.

De heer **Aartsen**:

Waar controleert de GGD dan zoal op?

De heer **El Bali**:

Op de complete bedrijfsvoering en de waarborging van de kinderopvang. Heb je al je documenten wel op orde? Het is eigenlijk meer een documentenonderzoek. Voor de rest wordt er dan ook nog een interview gehouden over hoe je bepaalde zaken aanpakt. Dat is voornamelijk waar zo'n jaarlijkse GGD-inspectie op gebaseerd is.

De heer **Aartsen**:

Kijken ze dan naar de administratie of kijken ze naar de pedagogische kwaliteit?

De heer **El Bali**:

Beide, ja.

De heer **Aartsen**:

Ze doen onderzoek naar beide.

De heer **El Bali**:

Op in ieder geval beide domeinen, zoals u die net heeft genoemd.

De heer **Aartsen**:

Hoe verloopt zo'n controle van de GGD?

De heer **El Bali**:

Zo'n controle van de GGD verliep helemaal in het begin nog gewoon goed. We konden natuurlijk ook gewoon aantonen dat we een volwaardig gastouderbureau waren, met ook positieve inspectierapporten. Maar op een gegeven moment werd de relatie tussen ons bureau en de GGD wel heel erg schimmig.

De heer **Aartsen**:

Wat bedoelt u met "schimmig"?

De heer **El Bali**:

De inspecties verliepen op een gegeven moment op een hele vreemde manier. Dan kregen we een inspecteur bij ons, en die was dan heel nors. Die zocht naar spijkers op laag water en die was heel onrechtvaardig. Dat was voor ons op dat moment nieuw.

De heer **Aartsen**:

Over welk moment in de tijd hebben we het dan?

De heer **El Bali**:

Even uit mijn hoofd: over 2012, denk ik. Misschien was het zelfs 2011.

De heer **Aartsen**:

Rond 2012.

De heer **El Bali**:

Tussen 2011 en 2013.

De heer **Aartsen**:

Toen merkte u dat de benadering van de GGD anders werd.

De heer **El Bali**:

Dat was de eerste inspectie waarbij we twee inspecteurs tegenover ons hadden. Dat was een soort van ... Ja, dat was echt een verhoor. Het was echt spijkers op laag water zoeken. Misschien wilt u voorbeelden van mij horen?

De heer **Aartsen**:

Alstublieft.

De heer **El Bali**:

Nou, dan vroegen ze bijvoorbeeld heel arrogant om stukken, om diploma's en certificaten van ons personeel. Dan wilden ze bijvoorbeeld weten hoe hoog ze geschoold waren. En die moesten allemaal aan de minimumeis van mbo pw 3 voldoen. Maar wij hadden alleen maar hbo-gediplomeerd personeel. Dus een van die inspecteurs vroeg om die stukken en ik leverde die stukken aan. Ik keek haar aan en toen zei ze: ik zie dat ze allemaal een hbo-diploma hebben; leuk voor u. En toen zei ze tegen haar collega dat het in orde was. Dan heb je zoiets van: oké, vanwaar die opmerking? Waar was die opmerking nou voor nodig? Dat was meteen in het begin. Dus de toon werd meteen gezet. Dus toen dacht ik: oké, misschien heeft ze haar dag niet. Maar op een gegeven moment bleef het dus zo doorlopen en moest er bijvoorbeeld naar de financiële administratie gekeken worden.

De heer **Aartsen**:

Was dat ook nieuw, dat er naar de financiële administratie werd gekeken?

De heer **El Bali**:

Nee, er werd eerder wel altijd naar de financiële administratie gekeken. Maar dat verliep altijd op een andere manier dan de manier waarop zij dat die dag had gedaan. Toen gaf ze aan dat ze graag eventjes een factuur wilde zien van een willekeurige ouder die uit een steekproef naar boven kwam en benoemde ze een gastouder die in het LRKP stond vermeld. Toen zei ze: van die gastouder wil ik de betalingen zien die door die ouder zijn gedaan. En toen keek ze bij ons op het scherm mee. Want we hadden alles gewoon digitaal. We speelden gewoon open kaart en zeiden: kijk maar gewoon met ons mee op het scherm. Dit is wat er aan betalingen binnenkomt, dit zijn de

bankafschriften. Hiermee kun je zien wat er aan betalingen uit is gegaan en daarmee kun je zien welke bemiddelingskosten het bureau heeft. Dat was allemaal heel overzichtelijk. Dat kon ze dus zien.

Toen ging ze kijken en stelde ze de vraag: waar is de betaling van de ouder? Toen zag ze dus wat de betaling van de ouder was en wat de betaling aan de gastouder was. En het bedrag dat ertussen zit, zijn dan de bemiddelingskosten. Toen gaf ze aan: ah, oké, ik zie dat er verschil in zit, dus dat klopt niet. Toen liep ze weer terug naar haar bureautje en gaf ze hardop denkend aan: financiële administratie klopt ook niet. Ik vroeg haar: mag ik vragen waarom het niet klopt? Wij kunnen immers in één oogopslag zien of er een verschil is of niet, want dan verschijnt er een balkje in het rood. En het was groen. Dus ik zei: hoe bedoelt u, het klopt niet? Toen zei ze: "Er zit een verschil in. Waardoor dat verschil veroorzaakt wordt, weet ik niet. Dus omdat er een verschil in zit, keur ik 'm niet goed." Toen zei ik: maar er zit geen verschil in. Waarop zij zegt: jawel, er zit wel een verschil in. Ik vroeg: hoe heeft u dat zo snel uit het hoofd berekend? Toen zei ze: nou, probeer het eens. Dus ik pakte mijn rekenmachine, begon met rekenen en zei: dit is wat eruit komt en dat is ook precies wat hier op het scherm staat, kijkt u maar. Toen keek ze ernaar en zei ze: o ja, oké, ik zie dat ik een afrondingsfout heb gemaakt van €0,25 cent. Dus toen keek ze haar collega aan met een blik dat het, zeg maar, wel in orde was. Maar het feit alleen al. Stel dat het niet in orde zou zijn geweest, stel dat er een verschil was ontstaan van €0,25, was dat dan echt zo erg geweest dat in het rapport moest worden vermeld dat de financiële administratie van het bureau niet in orde was? Maar ook daar was bij ons geen speld tussen te krijgen. Dat was gewoon helemaal in orde.

De heer **Aartsen**:

En dit gebeurde in de periode daarvoor niet op deze manier?

De heer **El Bali**:

Nee.

De heer **Aartsen**:

Dat was dus nieuw in die periode?

De heer **El Bali**:

Ja.

De heer **Aartsen**:

Wat waren de gevolgen van deze controles voor uw gastouderbureau?

De heer **El Bali**:

Die waren heftig, want je bent op één front in strijd met de Belastingdienst. Aan de andere kant kwam toen ook nog eens de GGD erbij kijken. Je moet jezelf dus opsplitsen in een strijd met de Belastingdienst om jouw cliënten van de financiële afgrond te redden, en je bent dan ook nog eens in strijd met de GGD om jouw eigen bedrijf overeind te zien te houden. Dat was dus een behoorlijke uitdaging, kan ik u vertellen.

De heer **Aartsen**:

Had u het gevoel dat er informatie werd uitgewisseld tussen de Belastingdienst en de GGD?

De heer **El Bali**:

Nee, toen nog niet.

De heer **Aartsen**:

Toen nog niet.

De heer **El Bali**:

Nee, het was toen nog maar een eerste inspectie. Het was van maar één persoon, die nog nooit eerder een inspectie bij ons had gedaan. Het enige waar ik het dus op kon afschuiven, was ... Het was gewoon een troela. Sorry voor mijn taalgebruik, maar dat is waar we het op hebben gegooid: dat het gewoon een onemanshow was en dat het niet helemaal gedirigeerd werd vanuit de GGD. Het was dus echt gewoon één persoon.

De heer **Aartsen**:

U had ook niet het gevoel dat die persoon van de GGD was opgeleid om de financiën te controleren?

De heer **El Bali**:

Nee. Nee. Dat sowieso niet.

De heer **Aartsen**:

Dat maak ik tenminste op uit uw worden.

De heer **El Bali**:

"Schoenmaker, blijf bij je leest" zou ik zeggen. Maar goed, ze zullen vast en

zeker wel ongeveer kunnen kijken hoe het betalingsverkeer geregeld is; dat wel. Maar dat is natuurlijk ook geen financiële ...

De heer **Aartsen**:

Klopt het dat u tussen 2007 en 2021 veertien keer bent gecontroleerd?

De heer **El Bali**:

Ja, als u dat zegt, zou dat best kunnen. Dat zal dan blijken uit de inspectierapporten.

De heer **Aartsen**:

Waarvan twaalf keer positief ...

De heer **El Bali**:

Ja.

De heer **Aartsen**:

... en twee keer met melding van kleine tekortkomingen.

De heer **El Bali**:

Ja, waarschijnlijk.

De heer **Aartsen**:

Dat is misschien goed om gezegd te hebben. Ik geef graag het woord aan de voorzitter.

(De bijstandsverlener probeert het woord te nemen.)

De **voorzitter**:

Normaal gesproken zeg ik het altijd aan het begin, maar dit keer was ik het vergeten: als bijstandsverlener mag u niet deelnemen aan het verhoor.

De heer **El Bali**:

Waarschijnlijk wilde hij dat daar misschien wat vragen over worden gesteld, over wat voor tekortkomingen dat waren.

De **voorzitter**:

Daar kom ik nu op, dus er is een reden waarom we dat niet doen. Voordat we daarop komen, ga ik toch nog even terug. U kreeg dus controle van de GGD. Die gaat over kwaliteit: gaat het allemaal goed?

De heer **El Bali**:

Juist.

De **voorzitter**:

Vond u het niet bijzonder dat u dan inderdaad ook die financiële controle kreeg? Wat heeft boekhouding te maken met kwaliteit?

De heer **El Bali**:

Nou nee, dat viel wel in het toetsingsdomein van de GGD. Het was dus niet zozeer dat ze dat specifiek alleen bij mij deden. Het was voor ons dus op een gegeven moment wel bekend dat de GGD dit ook deed, tot op de dag van vandaag. Daar heb ik ook helemaal geen moeite mee, daar niet van. Ik bedoel: we spelen nog steeds gewoon open kaart met de GGD. We laten zien wat het betalingsverkeer is binnen onze organisatie.

De **voorzitter**:

U vond het dus ook niet vreemd dat die gegevens uitgewisseld werden met de Dienst Toeslagen?

De heer **El Bali**:

Nee, want daar was ik niet van op de hoogte.

De **voorzitter**:

U heeft ook nooit gemerkt dat die ook gedeeld werden?

De heer **El Bali**:

Nee.

De **voorzitter**:

Heeft u ooit actie ondernomen tegen een negatieve beoordeling van de GGD? U wilde daar daarnet nog even wat over zeggen, maar misschien is deze vraag een goede manier om daarover te vertellen.

De heer **El Bali**:

Ja, dat was dan weer bij een andere inspectie, bij weer een andere troela. Sorry, ik bedoel een andere inspecteur.

De **voorzitter**:

Ja. We houden het netjes.

De heer **El Bali**:

Excuus. Die heeft ons het leven wel heel erg zuur gemaakt. Dat maakte het toch wel heel erg moeilijk voor ons om de strijd aan te gaan op beide fronten, waardoor daar op een gegeven moment dus ook een rechtszaak uit is gekomen. Die rechtszaak hebben we ook gewonnen, maar zij bleef voet bij stuk houden.

De **voorzitter**:

Misschien kunnen we het heel even hebben over die negatieve beoordeling. Weet u nog wat de kwalificatie was, dus waarom u die negatieve beoordeling kreeg? Ik kan u ook wel helpen, hoor. Volgens mij was het een tekortkoming op het gebied van administratie.

De heer **El Bali**:

Ja. Het was op het gebied van administratie. Zij wilde de overeenkomst zien waarop het uurtarief stond vermeld. Dat uurtarief van de gastouder was destijds dus overeengekomen. Zij wilde dat terugzien op de factuur naar de ouders toe. Ja?

De **voorzitter**:

Ja.

De heer **El Bali**:

Op de factuur trof zij een ander uurtarief aan dan het uurtarief dat op de overeenkomst stond vermeld. Dat is wat ze heeft aangetroffen.

De **voorzitter**:

In welk jaar was dit? Dit was dus ongeveer 2016?

De heer **El Bali**:

Dat zou best kunnen. Ik geloof dat het 2016 was toen bleek dat het uurtarief niet overeenkwam met het uurtarief dat in de overeenkomst stond.

De **voorzitter**:

Tussen wie was die overeenkomst gesloten?

De heer **El Bali**:

Nou, dat was het nou juist. Zij had de overeenkomst tussen ons als gastouderbureau en de gastouder. Dat is dus de overeenkomst die zij had genomen. Maar zij had de overeenkomst moeten nemen die tussen de gastouder en de vraagouder was overeengekomen. Daar staat een uurtarief

op dat wel exact overeenkomt met wat in de factuur staat vermeld. Maar zonder het aan mij te vragen, gaf ik haar dus het complete dossier met alle overeenkomsten. Uit de overeenkomsten die daartussen zaten, pakte ze er alleen maar overeenkomsten uit tussen ons bureau en de gastouder. Die waren natuurlijk jaren daarvoor opgesteld. Toen startten zij met een uurtarief van bijvoorbeeld €6, als het dat is geweest in die tijd. Drie jaar later hadden ze een ander oudergezin. Tegen die tijd was het uurtarief verhoogd. Er had dus een verhoging plaatsgevonden in het uurtarief. Dat is meegenomen in de overeenkomst tussen de ouders. Dus zij had die overeenkomst tussen de ouders en de gastouder moeten meenemen voor de inspectie, en niet de overeenkomst tussen het gastouderbureau en de gastouder. Ik heb haar daar naderhand op gewezen, dus nadat wij het voorlopige inspectierapport ontvingen. Toen gaf ze aan dat ze het onderzoek voor zichzelf al had afgerond. Ik vroeg: kan ik daartegen in bezwaar gaan? Toen gaf ze aan: dat kunt u wel doen, maar ik ga het toch niet meer lezen, want ik ga over twee dagen op vakantie. Dat zei ze terwijl die termijn van twee weken waarin ik mijn zienswijze kon indienen nog niet was verlopen. Dus die termijn van twee weken werd ingekort omdat zij op vakantie ging. Het was december. Ze zei dus: u kunt het doen, maar ik ga er toch niet naar kijken. Maar goed, ik heb mijn zienswijze toch maar verstuurd, met daarin mijn bevindingen.

De **voorzitter**:

U vond het op zich niet raar dat iemand wilde controleren of het tarief klopte, of dat overeenkwam met de betalingen die zijn verricht?

De heer **El Bali**:

Sorry?

De **voorzitter**:

Het rare zat 'm dus in het feit dat ze het verkeerde contract had gepakt?

De heer **El Bali**:

Juist, juist.

De **voorzitter**:

Het rare zat 'm niet in het feit dat ze het controleerde?

De heer **El Bali**:

Nee, nee. Ze pakte het verkeerde contract. Maar sterker nog, er is helemaal geen grondslag voor hetgeen zij heeft gezegd. Dus al zou het afwijken, dan

nog is daar geen grondslag voor, want dat kan namelijk; dat mag. Al had er een verschil in gezeten – dat was dus niet zo – dan was dat nog steeds geen grondslag voor haar geweest om aan te geven dat de financiële administratie niet zou kloppen.

De **voorzitter**:

Uit onze informatie blijkt dat u uiteindelijk een rechtszaak heeft aangespannen tegen de GGD. Kunt u dat toelichten? U heeft de aanleiding al toegelicht. U zegt: ik heb mijn zienswijze ingediend. Kunt u iets beschrijven over wat er vanaf dat moment is gebeurd, tot aan de rechtszaak?

De heer **El Bali**:

Ja. Ik kreeg op een gegeven moment een brief van de GGD. Daarin stond dat het voor nu allemaal in orde was en dat ik er met een waarschuwing vanaf kwam. Dat is wat de GGD heeft aangegeven. Het was dus allemaal wel weer koek en ei, maar ze hebben me een soort van gematst, om het zo maar te noemen; voor nu zien we het door de vingers. Maar het werd voor mij een principekwestie. Er valt helemaal niets door de vingers te zien. Ik zat helemaal niet fout. Het is dus niet zo dat ik ervanaf gekomen ben met een waarschuwing. Dat wilde ik helemaal niet hebben. Ik wilde gewoon een schone lei hebben vanuit ons gastouderbureau, maar zij bleven dus bij hun standpunt dat ik ervanaf kwam met een waarschuwing. Ik zei: er valt niks te waarschuwen. Toen ben ik dus op een gegeven moment naar de rechter gestapt om mijn gelijk te halen.

De **voorzitter**:

En wat was uw verzoek dan aan de rechter?

De heer **El Bali**:

Mijn verzoek was om naar de stukken te kijken die ik destijds had aangeleverd, waaruit zou blijken dat alles wel gewoon in orde was en dat er dus helemaal geen sprake was van foutjes in onze administratie. Dat wilde ik gewoon hersteld hebben in het inspectierapport. Uiteindelijk komt er namelijk een inspectierapport van de GGD. Ik wilde dat gewoon hersteld hebben, want voordat mensen zich aansluiten bij je bureau, hebben ze nog weleens de neiging om er op je website of in het landelijke register je inspectierapport op na te lezen. Als ze daar punten zien die niet in orde waren, zoals de financiële administratie ... Zij zullen niet begrijpen wat er bedoeld wordt met financiële administratie die niet in orde is.

De **voorzitter**:

Want dat inspectierapport – u heeft het net al een beetje beschreven – is inderdaad niet gewoon een uitwisseling tussen u en de GGD. Dat is iets wat ouders kunnen gebruiken om te toetsen: is dit een betrouwbaar bureau?

De heer **El Bali**:

Juist.

De **voorzitter**:

Dus dat gaat over uw klanten, maar het gaat ook over de mate ...

De heer **El Bali**:

Helemaal correct. Ja.

De **voorzitter**:

En het werd dus een principekwestie?

De heer **El Bali**:

Het werd voor mij een principekwestie. Ik wilde gewoon schoon schip maken in dat inspectierapport. Dat moest er gewoon niet in vermeld blijven staan. We zijn ook nog eens op een hoorzitting geweest bij de GGD, maar niemand die ernaar wilde luisteren. Ze bleven voet bij stuk houden. Het was dus niet alleen maar die ene inspecteur. Ze had het hele team achter zich.

De **voorzitter**:

U zei eerder in het gesprek dat u de indruk kreeg dat het ging over één persoon, of de interactie tussen u en een bepaald persoon. U zegt: toen kwam ik erachter dat het niet gerelateerd was aan één persoon, maar dat het gewoon – wat was het? – beleid was, overtuiging, in uw eigen woorden.

De heer **El Bali**:

Beleid, beleid. De GGD werkte op een gegeven moment met vlaggen, qua betrouwbaarheidsniveau: groen, oranje, rood. Ik kwam er op een gegeven moment achter dat wij dus onder rood gemarkeerd stonden bij de GGD. Ik kreeg toen ook weer het bericht van iemand vanuit de Belastingdienst: "Joh, er wordt informatie tussen de GGD en de Belastingdienst over jullie bureau uitgespeeld. De GGD heeft dus te horen gekregen van de Belastingdienst dat jullie een bureau zijn dat wordt verdacht van fraude."

De **voorzitter**:

Ah.

De heer **El Bali**:

Toen viel het kwartje. Toen wist ik dus waarom de GGD niet meer zo vriendelijk was als dat ze voorheen was. Ja.

De **voorzitter**:

Daar kwam u achter gedurende die rechtszaak?

De heer **El Bali**:

Nee, daar kwam ik daarvoor al achter. Sterker nog, daar kwam ik al achter nog voor die inspectie van die inspecteur. Toen wist ik al: oké, de GGD heeft het ook op ons gemunt.

De **voorzitter**:

We gingen net even naar de rechtszaak. We gingen er even heel erg snel doorheen. Om het even te begrijpen: kunt u misschien iets vertellen over hoe die rechtszaak verliep?

De heer **El Bali**:

De eerste rechtszaak. Ik heb mijn verhaal kunnen doen bij de rechter en twee weken later kwam er een uitspraak dat ik in het gelijk werd gesteld.

De **voorzitter**:

Wat was de verdediging van de vertegenwoordigers van de GGD?

De heer **El Bali**:

Niet, want die waren niet aanwezig. Die was er niet.

De **voorzitter**:

Dus u kon uw verhaal doen. U kon het uitleggen en toen oordeelde de rechter ...

De heer **El Bali**:

Ja. Toen oordeelde de rechter dat ik dus gelijk had. En daar liet de GGD het niet bij zitten, dus die is toen in hoger beroep gegaan. En tijdens het hoger beroep bij de Raad van State kwamen ze met een heel peloton.

De **voorzitter**:

Wat is dat? Wat moet ik me daarbij voorstellen?

De heer **El Bali**:

Nou, er waren vijf man van de GGD voor nodig om eventjes duidelijk te

maken waarom ik fout zat. Hoe moet ik het zelf zeggen? Ik heb het zodanig uitgelegd, gewoon in jip-en-janneketaal, dat voor iedereen begrijpbaar was waar zij de fout heeft gemaakt. En dat kan. Je kan best fouten maken. Tot op de dag van vandaag durf ik niet te zeggen of dit nou bewust is geweest of onbewust. Dat weet ik niet. Maar als we even van het goede uitgaan, ervan uitgaan dat dit een onbewuste fout van haar is geweest, dan kan ze dat toch ook gewoon toegeven? Waarom moet ze ons dan het leven zo zuur maken? Dat kost mij zo veel tijd en energie. En geld, niet te vergeten. Dan ben je anderhalf jaar verder en dan ben je eigenlijk aan het muggenziften over iets wat totaal niet relevant is, wat helemaal niet in het belang is van de kinderopvang in het algemeen. En dan toch nog blijven hameren op die paar punten. Hoeveel overheidsgeld kost dat ons dan ook weer niet, om met vijf man vanuit de GGD even de rechter proberen te overtuigen dat ik toch verkeerd zat?

De **voorzitter**:

Hoe oordeelde de rechter over het hoger beroep en het verzoek van de GGD of hoe reageerde zij naar de GGD?

De heer **El Bali**:

U wilt in detail weten hoe de rechter reageerde naar de GGD?

De **voorzitter**:

We kunnen misschien beginnen met de hoofddetails.

De heer **El Bali**:

Met de hoofddetails? Ik hoefde alleen maar achterover te leunen. Dat vond ik wel mooi. Ze gaf de inspecteur wel een flinke sneer, ja. Ze gaf de GGD er wel flink van langs.

De **voorzitter**:

Waar ging dat inhoudelijk om? Wat was de sneer?

De heer **El Bali**:

Als zij de bewijsstukken erop nalas, was haar vraag waar het eigenlijk om ging en hoe makkelijk bijvoorbeeld iets had kunnen worden voorkomen. Er was bijvoorbeeld ook iets in het toetsingsdomein dat volgens haar dus niet orde was. Zij vroeg mij om een lijst van alle ouders met daarbij de contactgegevens, of de adresgegevens in ieder geval. Ik print die lijst uit op kantoor en die geef ik haar. Zij kijkt ernaar en zegt: oké, dank je wel. Ze gaat ermee naar haar eigen kantoor en zegt: het verdere onderzoek verricht

ik op mijn eigen bureau. Dan komt ze er naderhand op terug: ik mis de telefoonnummers van de ouders. Terwijl daar hun bsn-nummers bij stonden, geloof ik. Ik weet niet of dat zo is geweest, maar in ieder geval de adresgegevens. Kortom, alle gegevens die de GGD nodig had om te weten welke ouders er bij ons bureau aangesloten zijn. Als ze zo graag die telefoonnummers wilde hebben – dat vond de rechter ook, die ging daar met mij in mee – was het voor haar dan zo moeilijk geweest om op dat moment aan te geven: o, wacht, ik zie dat de telefoonnummers nog ontbreken, kunt u die ook uitprinten voor mij? Dat is voor mij heel makkelijk. Ik hoef alleen maar een extra vinkje in het systeem te zetten, "telefoonnummer ook uitprinten", en dan krijgt ze de hele mikmak met telefoonnummer en al. En als ze de hobby's er ook bij wil hebben, kan ik die er ook nog eens bij aanvinken bij wijze van. De rechter stelde dan ook de vraag: waarom heeft u niet voor die route gekozen, maar voor de moeilijke route om vervolgens tegenover een rechter te gaan zitten om dit uit te vechten?

De **voorzitter**:

Helemaal tot in hoger beroep.

De heer **El Bali**:

Sorry?

De **voorzitter**:

Helemaal tot het hoger beroep.

De heer **El Bali**:

Helemaal tot aan het hoger beroep, ja.

De **voorzitter**:

Hoe heeft de rechter uiteindelijk geoordeeld?

De heer **El Bali**:

Ook die rechter heeft weer in mijn gelijk geoordeeld. Ja.

De **voorzitter**:

Ik geef het woord aan de heer Aartsen.

De heer **Aartsen**:

Dank. We hebben vandaag veel dingen besproken over de afgelopen vijftien jaar. Ten slotte hebben we ook een aantal vragen over de huidige situatie,

want u heeft nog gewoon uw gastouderbureau. Hoe verloopt op dit moment uw contact met de Dienst Toeslagen van de Belastingdienst?

De heer **El Bali**:

Momenteel? Goed. Ja. Het is flink verbeterd daar bij de Belastingdienst. Dat is de conclusie zoals ik die nu trek. Op het moment dat ze vragen hebben ... Twee weken geleden nog was er bijvoorbeeld een gastouder die meerdere LRKP-nummers had. Met de jaaropgaven die ze van die ouder toegestuurd hadden gekregen, kwamen ze er niet helemaal uit over van welke periode tot welke periode het ging. Wat ze dan voorheen deden bij de Belastingdienst, was de kinderopvangtoeslag blokkeren en dan moest de cliënt allemaal bewijsstukken aanleveren. Nu doen ze het op de manier zoals ik het destijds ook heb geopperd: is het nou zo moeilijk om even met ons contact op te nemen? Vraag desnoods bij ons de bewijsstukken op of stel bij ons de vraag hoe het nou eigenlijk zit. Dat doen ze dus nu. Ze bellen of ze sturen een mail en dan kunnen we daar gewoon op reageren. Dan zien ze het, begrijpen ze het weer en dan kunnen ze op die manier weer verder.

De heer **Aartsen**:

Hoe is de behandeling op dit moment van de Dienst Toeslagen van de Belastingdienst van uw cliënten?

De heer **El Bali**:

Ook goed. Voorheen, als we een cliënt kregen, gaven we al aan: luister, negen van de tien keer ... "Je hebt 90% kans dat jouw aanvraag in de uitworp komt." Daar moesten we onze cliënten al op voorbereiden. Dat hoeven we dus nu niet meer te doen.

De heer **Aartsen**:

Kunt u misschien iets zeggen over wanneer die omslag is gekomen bij de Dienst Toeslagen?

De heer **El Bali**:

Ik denk ongeveer een jaar nadat het allemaal bekend werd, nadat het hele toeslagenschandaal bekend is geworden. Vanaf dat is moment is de Belastingdienst ...

De heer **Aartsen**:

Hoe verlopen de inspecties van de GGD bij uw bureau?

De heer **El Bali**:

Momenteel? Daar valt wat over te zeggen, maar het is in ieder geval niet meer zoals voorheen spijkers op laag water zoeken. Het was destijds echt op zoek gaan naar mogelijke fouten die je maakt. We hebben de afgelopen paar jaar inspecties gehad waarin ze toch wel wat verder gaat dan andere inspecteurs bijvoorbeeld, maar bij haar vond ik dat niet zo erg. Waarom? Zij vroeg dan om een onderbouwing. Dus ze trok daar niet meteen haar eigen conclusie. Als ze een vraag stelde, dan bleef ze doorvragen tot ze dus antwoord kreeg op haar vragen. Dat gaf mij wel blijk van enige vertrouwen eigenlijk: "Oké, dat doet ze niet zomaar. Ze wil het echt even uitzoeken. Ze gaat niet zomaar iets noteren dat dan in ons nadeel is of andersom." Het is streng geweest afgelopen jaren, maar wel rechtvaardig. Wat het dus voorheen niet was. Dat is iets wat heel erg belangrijk is om te weten. Vaak scharen mensen onrechtvaardigheid onder streng. Dat verschil moeten we gewoon echt maken. "De Belastingdienst was heel erg streng in het controleren." Dat hoor ik continu in de media, dat de Belastingdienst heel erg streng heeft opgetreden. Maar de Belastingdienst heeft niet streng opgetreden. Streng gaat voor mij gepaard met rechtvaardigheid en dat was de Belastingdienst niet. De Belastingdienst was onrechtvaardig. Dus niet streng, maar onrechtvaardig. Bewust. Bewust waren ze dus levens van mensen aan het ruïneren.

De heer **Aartsen**:

U begon dit verhoor met te vertellen over de start van uw bedrijf in 2007 en dat alles veranderde op 20 november 2008, toen de toeslagen niet binnenkwamen. Op 8 december 2008 volgden de brieven aan uw cliënten. Tot wanneer heeft deze ellende, om het in mijn eigen woorden te zeggen, voor u geduurd?

De heer **El Bali**:

Deze ellende liep jarenlang. Elke keer weer verloor je klanten. Op een gegeven moment was je blij als er een nieuwe aanmelding kwam. Je koppelde iemand aan een gastouder en dan was het drie, vier, vijf of zes maanden wachten en dan bleek er uiteindelijk geen kinderopvangtoeslag te zijn en moest je ook weer afscheid nemen van die ene nieuwe cliënt. Op een gegeven moment heb ik ook afscheid moeten nemen van ons personeel. Dat was in 2016. Toen kwam de genadeklap van de Belastingdienst en werden alle toeslagen voor al onze cliënten opnieuw geblokkeerd, allemaal tegelijkertijd. Daardoor waren we genooddaakt om afscheid te nemen van al ons personeel, tot aan de stagiaires toe.

Wat was uw vraag? Ik wijk weer even af.

De heer **Aartsen**:

Geeft niet. Vijftien jaar geleden, op 20 november 2008, begon het. Mijn vraag was wanneer het voor u stopte.

De heer **El Bali**:

Ja, wanneer het stopte; dat was het, ja. Het stopte pas toen het toeslagenschandaal bekend werd. Toen werden cliënten niet meer doodgebombardeerd met brieven van de Belastingdienst.

De heer **Aartsen**:

Dus dan hebben we het over ruim tien jaar?

De heer **El Bali**:

Ja, tien jaar, ja.

De heer **Aartsen**:

Tot slot dan.

De heer **El Bali**:

Een lange adem, hè; voor mij dan.

De heer **Aartsen**:

Ja. Hoe gaat het nu met uw onderneming?

De heer **El Bali**:

Ja, zoals ze dat noemen, kleinschalige gastouderopvang. Dat is het eigenlijk nog steeds, bij ons dan. Terwijl de ondernemingen van onze concullega's floreren, zitten wij nog steeds op het niveau van een startende onderneming. Al die jaren kreeg ik van mensen om me heen te horen: "Joh, waarom gooi je de handdoek niet gewoon in de ring? Waarom stop je er niet mee? Gooi de handdoek in de ring en ga iets anders doen!" Dat hoorde ik zo vaak, "ga iets anders doen", maar dat kon niet. Op het moment dat ik ermee zou stoppen, zou dat betekenen dat ik al mijn cliënten achter zou laten en dat kon ik niet. Ik heb ook weleens de vraag gekregen: waarom sta je iedereen bij? Ik zei: "Wat moet ik anders doen? Als ik een cliënt tegenover me heb zitten die een terugvordering krijgt van €30.000, €40.000 of €50.000, dan moet ik die helpen." Dat was mijn drive. Als het iets persoonlijks was geweest dat alleen mij betrof, had ik waarschijnlijk wel de handdoek in de ring gegooid. Het is gewoon heel zwaar om dit jaar in, jaar uit vol te houden. Dat is gewoon

helemaal niet gezond. Ik kon de cliënten gewoon niet teleurstellen. Dat kon gewoon niet, ik moest ze helpen. Dat is de reden waarom het gastouderbureau tot op de dag van vandaag bestaat. Anders zou ik er allang de stekker uit hebben getrokken, want een normaal mens ... Het is gewoon heel zwaar om op twee fronten het gevecht aan te gaan, dus met de GGD en met de Belastingdienst. Dan is de lol op een gegeven moment wel van het ondernemen af.

De heer **Aartsen**:
Is die lol weer terug?

De heer **El Bali**:
Ja, die begint wel redelijk goed terug te komen. Het is nu wel een beetje mosterd na de maaltijd voor de gastouderopvang, met zo veel concurrentie om je heen. Het is veel vraag en weinig aanbod vanuit de gastouders. Een heleboel zijn we kwijtgeraakt in de periode van het gevecht met de Belastingdienst en de GGD. Daardoor beginnen we nu eigenlijk weer opnieuw, maar het gaat, het gaat.

De heer **Aartsen**:
Ik geef graag het woord aan de voorzitter.

De **voorzitter**:
Dat betekent dat we bij de afronding van dit verhoor zijn gekomen. U heeft heel veel verteld. U zit hier soms zelfs met een grapje te vertellen wat u allemaal is overkomen. Waar heeft u de kracht uit geput om elke keer toch dat gevecht aan te gaan waarover u nu hier kunt vertellen?

De heer **El Bali**:
Zoals ik net ook al heb aangegeven, heb ik dit voornamelijk voor mijn cliënten gedaan. Ik kon ze niet in de kou laten zitten. Daar heb ik heel veel kracht uit gehaald. Als je ziet in wat voor situatie zij terecht zijn gekomen, heb je zoiets van: die zijn er veel erger aan toe dan ik. Ik bedoel, hun woningen zijn verkocht. Zij hadden het veel erger dan ik en daar haalde ik ook kracht uit. Aan de andere kant ben ik een positief ingesteld persoon. Ik heb zoiets van: aan het einde van de tunnel, hoe lang die ook mag zijn, zal toch het licht schijnen. Op die manier heb ik samen met mijn vrouw ... Wij ondersteunden elkaar zeer. Ik had heel veel steun aan haar en zij ook weer aan mij. Wij waren echt een team wat dat betreft. Ik had dus iemand met wie ik dit kon doen, ik stond er niet alleen voor. Dat is toch wel mooi, als je een soulmate hebt om gezamenlijk de strijd aan te gaan. Daar haal je ook

heel veel positiviteit uit. Je hebt zelf ook kinderen en daar kijk je ook naar. En het beleid ... Iets in mij zei: als eenpitter kan ik niets doen, ik kan het beleid van de overheid niet aanpassen, maar ik kan het op z'n minst wel aan het licht brengen en dan heb ik tenminste gedaan wat ik kan doen. Meer dan dat kan ik niet doen. Verder ligt het in jullie handen om hierin verandering te brengen. Het sijpelt ook helemaal door, het is niet alleen de Belastingdienst. Het sijpelt door naar een heleboel andere overheidsinstanties. Het is niet dat er bij de Belastingdienst een ander soort mensen werkt dan bij andere overheidsinstanties. Ook elders zul je dit dus meemaken. Inmiddels is er een vierde generatie met een dubbele nationaliteit, om het zo te noemen, en nu is het toch wel genoeg geweest.

De voorzitter:

Ik dank u hartelijk voor uw aanwezigheid bij dit verhoor. Ik verzoek de griffier om u naar buiten te geleiden. Dank u wel.

Sluiting 11.38 uur.
